

Vastaus kirjalliseen kysymykseen KKV 149/2026 vp

Vastaus kirjalliseen kysymykseen suurten järvien poikkeuksellisen matalista vedenkorkeuksista, vesistöjen säännöstelystä ja vesivoiman säätöroolista

Eduskunnan puhemiehelle

Eduskunnan työjärjestyksen 27 §:ssä mainitussa tarkoituksessa Te, Arvoisa puhemies, olette toimitannut asianomaisen ministerin vastattavaksi kansanedustajien Ville Skinnari ja Riitta Kaarisalo (sd) näin kuuluvan kirjallisen kysymyksen KKV 149/2026 vp:

Miten valtioneuvosto arvioi ilmastonmuutoksen, vähäisten sateiden, vähälumisten talvien, heikkojen kevättulvien ja kasvaneen haihdunnan vaikutuksen Saimaan, Pielisen ja Päijänteen vedenkorkeuksiin viime vuosina

miten valtioneuvosto arvioi vesistöjen säännöstelyn, juoksutusikäntöjen ja vesivoiman säätövoimakäytön vaikutuksen näiden järvien vedenkorkeuksiin erityisesti poikkeuksellisen kuivina ajanjaksoina,

missä määrin nykyiset säännöstelyrajat ja juoksutusikäntöt mahdollistavat jouston pitkäkestoisissa kuivuusjaksoissa, ja onko niitä tarpeen tarkistaa,

miten valtioneuvosto arvioi matalien vedenkorkeuksien vaikutuksia matkailuun, mökkeilyyn, veneilyyn ja alueiden elinvoimaan erityisesti Saimaan, Pielisen ja Päijänteen alueilla,

miten valtioneuvosto arvioi vedenkorkeuksien vaihtelun ja säännöstelyn vaikutuksia kalakantoihin, kutualueisiin, vaelluskalojen elinolosuhteisiin sekä luonnon monimuotoisuuteen ja

mihin toimenpiteisiin valtioneuvosto aikoo ryhtyä, jotta vesivarojen käyttöä, säännöstelyä ja vesistöjen ekologista kestävyyttä voidaan tulevaisuudessa paremmin sovittaa yhteen muuttuvassa ilmastossa?

Vastauksena kysymykseen esitän seuraavaa:

Ilmastonmuutos vaikuttaa Suomen vesistöihin monella tapaa sekä suorasti että epäsuorasti. Vaikutusten voimakkuus vaihtelee voimakkaasti eri puolilla Suomea ja erityyppisissä vesistöissä. Yleisesti virtaamat ja vedenkorkeudet ovat muuttuneet viime vuosikymmeninä; kevättulvat ovat

aikaistuneet ja talven virtaamat ja vedenkorkeudet kasvaneet. Ilmastomuutoksen ennakoidaan edelleen lisäävän rankkasateiden, kuivuuden ja hyydetulvien riskiä.

Ilmastomuutoksen tärkein vaikutus Suomen sisävesien hydrologisiin oloihin on siitä aiheutuva muutos valunnan, virtaamien ja vedenkorkeuksien vuodenaikaiseen jakaumaan. Vuosittaisen valunnan arvioidaan kasvavan nykyisestä vuosisadan puoliväliin 2-10 %. Vuoksen ja Kymijoen vesistöalueilla valunnan arvioidaan lisääntyvän talvella n. 40 % vuosisadan puoliväliin. Kevään ja kesän aikana valunnan arvioidaan kuitenkin vähenevän 5-20 %. Virtaamien muutokset ovat vuositasolla hieman pienempiä, etenkin runsasjärvisillä alueilla kuten esimerkiksi Saimaalla. Talvella lisääntyvä lumen sulaminen ja vesisade lisäävät virtaamia ja talvitulvia. Vastaavasti kevättulvat pienenevät kokonaislumimäärän vähentyessä. Suurten keskusjärvien vedenkorkeudet tulevat nousemaan talvella nykyistä ylemmäksi ja kokonaisuudessaan tulvien suuruus kasvaa suurimmalla osalla ilmastoskenaarioita.

Ilmastomuutoksen myötä kasvukaudella ennakoidaan aiheutuvan pidempiä ja voimakkaampia kuivuusjaksoja. Tämä voi aiheuttaa mm. säännöstelemättömissä järvissä ja niiden laskujoissa alhaisia vedenpintoja ja virtaamia. Kuivuudella ja haihdunnalla on vaikutusta vedenpinnan lisäksi myös vedenlaatuun ns. väkevoitymisen kautta, joskin isoilla järvillä vaikutus on vähäisempää.

Yleisellä tasolla Saimaan, Pielisen ja Päijänteen vedenkorkeudet ovat riippuvaisia sadannasta. Pitkään jatkuvat keskimääräistä vähäisemmät sateet johtavat alhaisiin vedenpintoihin. Vesistöjen säännöstelyllä tilanteeseen voidaan vaikuttaa vain vähän. Järviä täyttävät lumen sulamisvedet ja kevättulvat ovat vuosina 2025 ja 2026 jääneet pieniksi. Etenkin Pielisellä tilanne on jatkunut kuivana jo vuodesta 2024 lähtien.

Nykyiseen tilanteeseen johtaneita sätitä voidaan pitää tavanomaisen sään vaihteluun piirin kuuluvana. Suomessa sää on luontaisesti vaihtelevaa ja vuosien sadannat erisuuruisia. Nykytilanteen ei voida todeta johtuvan yksinomaan ilmastomuutoksesta. Ilmastomuutoksen on kuitenkin ennakoitu lisäävän tämän tyyppisiä tilanteita. Isoissa järvissämme kuivuuden aiheuttama vesivaje näkyy konkreettisesti ja pitkään. Järvien täytyminen, ja toisaalta aleneminen, kestää pitkän aikaa ja vaatii suuria määriä vettä. Kasvukaudella haihdunta on suurta, mikä vähentää vesisateiden päätymistä vesistöihin asti. Tilanne ei siten korjaannu nopeasti.

Saimaan, Pielisen ja Päijänteen vesistöalueilla vesistöjen säännöstelyn, juoksutusikäntöjen ja vesivoiman vaikutukset ovat olleet ääreviä vesitilanteita ehkäiseviä eli pitäneet kuivuustilanteissa vedenkorkeudet luonnontilaista ylempänä ja tulvatilanteissa alempana. Näin on myös yleisesti muilla suurilla järvillä. Kevään 2026 alhaiset vedenpinnat johtuvat kuivasta edellisestä vuodesta, varsinkin Itä-Suomessa, poikkeuksellisen vähälumisesta talvesta ja vähäsateisesta keväästä. Luonnonmukaista vähäisemmällä juoksutuksilla haitallisia vaikutuksia on pystytty lieventämään.

Saimaata ei varsinaisesti säännöstellä. Vuoksen juoksutuksen määrittää Kaakkois-Suomen elinvoimakeskus viikoksi kerrallaan pääsääntöisesti luonnonmukaisen virtaaman mukaisesti Suomen ja Venäjän välisen valtiosopimuksen (91/1991) mukaisesti. Tällöin myös Saimaan vedenkorkeus noudattaa luontaista vaihtelua. Poikkeuksellisia ja vahinkoa aiheuttavia vedenkorkeuksia pyritään kuitenkin estämään lisäämällä tai vähentämällä juoksutusta luonnonmukaisesta. Juoksutuksia lisäämällä tai vähentämällä voidaan vain vähentää pinnankorkeuden muutosta. Pitkään kestäneiden märkien tai kuivien jaksojen aikana poikkeusjuoksutusten tyyppillinen vaikutus toteutuneisiin Saimaan vedenkorkeuksiin on ollut enintään 30 cm. Juoksutusmuutokset vaikuttavat ison Saimaan pinnankorkeuteen hitaasti. Esimerkiksi 100 m³/s juoksutusmuutoksen vaikutus Saimaan pintaan on noin 5–6 cm kuukauden aikana. Vuoksella tehdään sähköjärjestelmän kannalta tärkeää säätövoimakäyttöä kalenteriviikon sisällä. Sillä ei kuitenkaan ole vaikutusta Saimaan vedenkorkeuteen, koska viikon aikana juoksutettu kokonaisvesimäärä on Kaakkois-Suomen elinvoimakeskuksen määrittämä kyseisen viikon vesimäärä, eikä viikon sisällä tapahtuva juoksutusten vaihtelu vaikuta Saimaan vedenpinnan korkeuteen.

Saimaan vedenkorkeus on vaihdellut viime vuosina paljon, lisäjuoksutuksia on jouduttu tekemään lähes vuosittain. Esimerkiksi keväällä 2024 tehtiin ennätysuuria juoksutuksia tulvien hallitsemiseksi. Ilman näitä lisäjuoksutuksia vedenkorkeus olisi noussut merkittäviä vahinkoja aiheuttavalla tasolle. Vastaavasti esimerkiksi kuivan kesän 2003 alin vedenkorkeus olisi ollut ilman juoksutuksen pienennystä 30 cm toteutunutta alempana. Kaakkois-Suomen elinvoimakeskus ennakoii, että kevään 2026 vähennettyjen juoksutusten vaikutus Saimaan vedenkorkeuteen olisi vuoden 2026 juhannukseen mennessä noin +25 cm. Koska Saimaan järviällä on suuri, vedenkorkeus muuttuu siellä hitaasti. Tulvat ja kuivuustilanteet kehittyvätkin Saimaalla hitaasti, mutta voivat kestää pitkään. Vuoden mittaan Saimaan vedenpinta vaihtelee keskimäärin noin 0,7 metriä, tulva- ja kuivuustilanteissa selvästi enemmänkin.

Pielisellä Kaltimon voimalaitoksen juoksutuksilla pidetään Pielisjoen virtaama ja Pielisen pinnankorkeus normaalitilanteessa luonnonmukaisina. Järven luonnonmukainen purkautumistaukko on määritetty vedenkorkeus- ja virtaamahavainnoista 1900-luvun alkupuolella ennen voimalaitoksen rakentamista. Poikkeuksellisessa, suurta vahinkoa aiheuttavassa vesitilanteessa Pielisen juoksutusta voidaan muuttaa vahinkojen rajoittamiseksi. Tällä hetkellä Pielisen juoksutusta on rajoitettu vahinkojen pienentämiseksi. Virtaaman rajoittamisella Pielisen vedenpinnan laskua voidaan lieventää enintään 20 cm.

Päijänteen säännöstely aloitettiin vuonna 1964. Sen päätavoitteina oli alun perin tulvavahinkojen vähentäminen ja vesivoiman tuotannon optimointi Kymijoessa. Vesistön käytön ja tarpeiden muuttuessa säännöstelyn haitallisia vaikutuksia on haluttu vähentää. Vuosina 1995–1999 toteutetuissa laajoissa selvityksissä tutkittiin Päijänteen säännöstelyn vaikutuksia sekä arvioitiin erilaisen säännöstelyvaihtoehtojen vaikutuksia Päijänteeseen ja Kymijokeen. Selvitysten perusteella laadittiin laaja joukko suosituksia, jotka koskivat muun muassa Päijänteen vedenkorkeuksia eri vuodenaikoina ja vaihtelevissa vesiolosuhteissa. Nykyisin Päijänteen säännöstely toteutetaan

Kalkkisten säännöstelypadolla Itä-Suomen ympäristölupaviraston (nyk. Lupa- ja valvontavirasto) päätöksen mukaisesti. Säännöstelyssä otetaan huomioon alkuperäisten tavoitteiden lisäksi myös luontovaikutukset, virkistyskäyttö ja kalatalousnäkökulmat.

Päijänteen alapuolisilla Kymijoen voimalaitoksilla ei harjoiteta lyhytaikaissäätöä. Kuivassa tilanteessa Päijänteen säännöstelyssä korostuu kuivuusriskin hallinta, eikä säännöstelyä tehdä tällöin energiatuotannon ehdoilla. Esimerkiksi talvella 2026 juoksutusta vähennettiin ennusteiden ja vähäisen lumimäärän perusteella ennakoivasti ja patoluukut ovat olleet kokonaan kiinni maaliskuusta lähtien. Kymijoen virtaama on määritty sen jälkeen Kalkkistenkoskesta luonnollisesti purkautuvan virtaaman mukaisesti. Huhtikuun lopussa 2026 Päijänteen vedenkorkeus olisi luonnonmukaisena noin 20 cm toteutunutta alempana, jos säännöstelyä ei olisi.

Saimaan juoksutussäännön mukaisesti vedenkorkeus pyritään pitämään luonnonmukaisella normaalivöhykkeellä. Saimaan tulvan nousemista korkeustason NN+ 76,60 m yli pyritään estämään tai tehokkaasti pienentämään. Samoin tavoitealarajaa NN + 75,00 m (purjehduskaudella NN + 75,10 m) alempia vedenkorkeuksia pyritään estämään. Saimaan ja Vuoksen juoksutuspäätökset tekee Kaakkois-Suomen elinvoimakeskus vedenkorkeuden vaihtelun normaalivöhykkeellä tai vähäisesti sen ulkopuolella, ja maa- ja metsätalousministeriö, kun juoksutuksista tai vesitilanteesta ennakoidaan aiheutuvan vesivoimamienetyksiä tai muuta vahinkoa tai haittaa Saimaalla tai Vuoksella.

Päijänne on lievästi säännöstelty ja vedenkorkeuden vaihtelu johtuu pääosin vesimäärien luontaisesta vaihtelusta. Säännöstelyllä voidaan yleensä vähentää vedenkorkeuksien ja virtaamien haitallisia ääriarvoja. Suurin osa Päijänteen vedestä Kymijokeen purkautuu Kalkkistenkosken luonnonkoskesta, eikä vesimääriin voida siltä osin vaikuttaa. Päijänteen säännöstely perustuu kulloisenkin vesitilanteen mukaan määrittyviin tavoitekorkeuksiin. Lupa on joustava ja luvan valmistelussa on pyritty yhteensovittamaan Päijänteen ja Kymijoen käyttöä ja vesistövaikutuksia. Erityisesti kuivina aikoina säännöstelyn toteutuksessa korostuu Päijänteen virkistyskäytön tarpeet. Tämä heijastuu jonkin verran negatiivisina vaikutuksina Kymijoen alaosan virkistyskäyttöön ja vaelluskaloihin. 2000-luvulla on tutkittu Kalkkistenkosken luonnonkosken supistamista siten, että kuivina aikoina voitaisiin rajoittaa veden juoksua Päijänteestä Kymijokeen. Muutoksia ei olisi mahdollista toteuttaa siten, että niillä ei olisi merkittäviä haitallisia vaikutuksia Kymijoella.

Pielisellä nykyinen juoksutuskäytäntö ei riitä turvaamaan hyviä olosuhteita vesistön käytölle vähävetisissä ja kuivissa tilanteissa. Viimeisen vuoden aikana on alustavasti selvitetty edellytyksiä Pielisen säännöstelylle yhteistyössä viranomaisten, kuntien ja vesivoimayhtiöiden kanssa. Luonnonmukaiseen vedenkorkeuden vaihteluun puuttumisella on aina väistämättä myös haitallisia tai ei-toivottuja vaikutuksia.

Monien järvien säännöstelylupia on muutettu ilmastonmuutokseen sopeutumiseksi. Esimerkiksi Näsijärvellä tuli vuonna 2024 lainvoimaiseksi uusi säännöstelylupa, jossa luovuttiin kevään pakollisesta vedenkorkeuden alentamisesta eli ns. kevätkuopasta ja tehtiin siitä harkinnanvarainen riippuen lumen vesiarvosta. Lupien muutostarpeita on kuitenkin vielä monilla järvilla. Arvioiden mukaan muutostarve koskee noin kolmasosaa 220 säännöstelyluvasta riippuen järven sijainnista, vesistön ominaisuuksista ja nykyisen säännöstelyluvan määrittelyistä. Lupien muuttamisen lisäksi säännöstelykäytäntöjä on sopeutettu tarpeen mukaan nykyisten lupien puitteissa. Lisäksi väliaikaisia poikkeamislupia on haettu kuivuus- ja tulvatilanteiden haitallisten vaikutusten ehkäisemiseksi useina vuosina. Kevään 2026 aikana Lupa- ja valvontavirasto on myöntänyt monille järville poikkeuslupia säännöstelyn lupaehtojen tilapäiseksi muuttamiseksi käynnissä olevan kuivuuden vaikutusten minimoimiseksi.

Matalat vedenkorkeudet vaikuttavat muun muassa vesiliikenteeseen ja virkistyskäyttöön ja sitä myöden matkailuun. Matalat vedenkorkeudet aiheuttavat haittaa laajasti virkistyskäytölle ja välikäisesti myös matkailulle. Kuivuus lisää veneilyn turvallisuusriskejä ja vaikeuttaa esimerkiksi laitureiden ja veneluiskien käyttöä sekä voi aiheuttaa ongelmia lossi- ja uittoliikenteelle. Kuivuuden jatkuessa nykyennustein koko kesän, matkailuelinkeinoille arvioidaan aiheutuvan taloudellista haittaa. Vapaa-ajan asukkaille arvioidaan aiheutuvan virkistyskäyttöhaittojen lisäksi haasteita muun muassa riittävän ja hyvälaatuisen juoma- tai pesuveden saamisessa.

Pohjavesien pinnat ovat paikoin ajankohdalle poikkeuksellisen matalia, ja tämä voi johtaa useiden kaivojen kuivumiseen tai veden laadun heikentymiseen ja vesilaitosten vedenkäyttörajoituksiin, kuten on tapahtunut Joroisissa. Herkimpiä kuivuudelle ovat ne taajamat, jotka saavat vetensä pienehköistä pohjavesimuodostumista eikä käytettävissä ole raakavedeksi sopivaa pintavettä. Teollisuus- ja liikelaitoksille suurin kuivuushaitta aiheutuu mahdollisesta vedenoton häiriintymisestä.

Maankosteus on jo selvästi alhaisemmalla tasolla kuin keskimäärin tähän aikaan vuodesta, ja tilanteen arvioidaan muuttuvan kevään edetessä entistä kuivemmaksi koko maassa. Maaperän kuivuus aiheuttaa haasteita maataloudelle ja kevätiljojen itämiselle sekä voi aiheuttaa taimivahinkoja, vähentää metsänkasvua ja lisätä maastopalojen riskiä. Kuivuudesta kärsivät kasvit ja puut ovat usein tavallista herkempiä tuholaisvaurioille ja kasvitaudeille.

Kuivuudella on moninaisia vaikutuksia kalakantoihin Suomessa, sillä vesistöt ja eliöstö eivät ole sopeutuneet pitkiin kuiviin jaksoihin. Alhaiset vedenkorkeudet ja pintavesien korkea lämpötila heikentää kalojen elinolosuhteita ja voi kuivattaa kutupaikkoja. Purojen kuivuminen voi estää kalojen pääsyn kutupaikoilleen ja kutualueiden kuivuminen voi pilata kudun. Järvien ja lampien ravinnepitoisuus nousee, kun veden vaihtuvuus hidastuu ja vesi lämpenee. Myös suurin kala-kuolemiin johtavat happikadot voivat yleistyä. Kuivuus heikentää erityisesti virtavesissä elävien

lajien, kuten lohikalojen, elinolosuhteita. Vedenpinnan lasku kaventaa elinalueita ja heikentää ravinnon saatavuutta.

Yleisesti vesistöjen säännöstelyllä on useita haitallisia vaikutuksia kalastolle ja kalastukselle. Haittavaikutukset liittyvät pääasiassa vedenpinnan korkeuden voimakkaaseen vaihteluun eri vuodenaikoina. Virtavesissä etenkin virtaaman ollessa pieni säännöstelyiden virtaamavaihtelut aiheuttavat haittoja vaelluskaloille.

Kevään alhaiset vedenkorkeudet nopeuttavat ruovikoitumista, mikä puolestaan muuttaa rantavyöhykkeen kasvilajikoostumusta. Parin-kolmen vuoden kuivuusjakson vaikutukset voivat olla hyvin pitkäaikaisia. Muutokset rantakasvillisuudessa ja matala vedenkorkeus kutsuina vaikuttavat myös joidenkin kevätkutuisten kalojen kuten hauen kudun onnistumiseen. Matala vedenkorkeus vähentää matalilla lahtialueilla veden vaihtuvuutta.

Vesiluonnon ja kalaston kannalta haitallisten vedenkorkeuksien ja virtaamien välttäminen on useimmilla järvillä huomioitu säännöstelyn tavoitekorkeuksissa tai -vyöhykkeissä tai virtaamasuosituksissa. Joillakin järvillä on vesiluontoon liittyviä erityistavoitteita. Esimerkiksi Saimaalla on sovittu vedenpinnan pitämisestä mahdollisimman vakaana pesintäaikana. Vesistöjen säännöstelyn haittavaikutuksia kalastolle ja muulle vesiekologialle on vähennetty useissa kohteissa kohdennetuilla toimenpiteillä kuten ohitusuomilla (ml. kalatiet), minimijuoksuksilla ja säännöstelykäytäntöjen optimoinnilla.

Kevään 2026 aikana Lupa- ja valvontavirasto on myöntänyt poikkeuslupia lukuisaan määrään vesistösäännöstelyitä vesilain 18 luvun 4 pykälän mukaisena vaarantorjuntatoimenpiteenä ja säännöstelyluvan haltijat ovat ryhtyneet lupien mahdollistamiin normaalia vähäisempiin juoksuksiin kuivuuden aiheuttamien vahinkojen lieventämiseksi.

Vesistösäännöstelyiden kehittämishankkeita on viime vuosina käynnistetty useilla vesistöillä, jotta erilaiset vesitilanteet voitaisiin ottaa paremmin huomioon. Säännöstelyiden kehittämisen tavoitteena on sovittaa yhteen eri käyttäjäryhmien sekä ympäristön tarpeita ja ottaa huomioon muuttuvat ilmasto-olosuhteet. Muutoksia on toteutettu vapaaehtoisten suositusten pohjalta tai muutettu lupamääräyksiä. Pääsääntöisesti Etelä- ja Keski-Suomen säännöstelyihin järviin on tarvetta jättää talveksi enemmän varastotilavuutta. Keväällä varastotilavuuden tarve vastaavasti keskimäärin pienenee. Vuonna 2014 vesilakiin lisättiin säännös padotus- ja juoksukseluvityksestä tavoitteena vähentää tulvien ja kuivuuden haittoja vesistöalueilla. Padotus- ja juoksukseluvityksiä on tehty ja niiden perusteella säännöstelylupia on muutettu tulva- ja kuivuusriskien vähentämiseksi, ottaen huomioon myös ilmastonmuutos ja eri sidosryhmien tarpeet. Lähtökohtaisesti säännöstelyissä järvissä voidaan vähentää poikkeuksellisen kuivien tai märkien vesitilanteiden aiheuttamia haitallisia vaikutuksia, vaikka haittoja ei kokonaan voida poistaa. Säännöstemättömissä järvissä tämä ei ole mahdollista.

Kuivuusriskien arviointia ja niihin varautumista on viime vuosina kehitetty Suomessa osana ilmastomuutokseen sopeutumista. Maa- ja metsätalousministeriö on laatinut Kuivuusriskien hallinnan kansalliset suuntaviivat vuonna 2024, jonka pohjalta kuivuusriskien hallintaa kehitetään. Tulvakeskus on tehnyt Suomen laajuisen yleispiirteisen kuivuuskartoituksen, kehittänyt kuivuuden seuranta- ja varoitusjärjestelmiä on kehitetty ja seuraa kuivuustilannetta aktiivisesti kasvukausien aikana. Tulvakeskuksella on myös tuore toimintamalli vakavan kuivakauden varalle. Suomen ensimmäinen kuivuusvalmiusharjoitus järjestettiin Varsinais-Suomessa huhtikuussa 2019 ja sen perusteella Sirppujoen alueella on kehitetty alueellista kuivuusriskien hallinnan suunnittelua ja pilotoitu kuivuusriskien hallintasuunnitelman laatimista. Myös Järvi-Suomen kuivuusriskejä on arvioitu. Esimerkiksi Saimaalle vuonna 2023 laadittu tulva- ja kuivuusvahinkoarvioiden yhteenveto antaa varsin hyvän kuvan kuivuuden aiheuttamista vaikutuksista. Kuivuusriskien hallinnan kehittämistä jatketaan edelleen.

Kuivuuden vaikutukset johtuvat sääoloista, etenkin vähäisestä sadannasta. Sääolojen vaikutuksia voidaan jossain määrin lieventää mutta osin vaikutuksiin joudutaan sopeutumaan. Kuivuuteen, kuten tulviinkin, varautuminen ja sopeutuminen on ensi sijassa kiinteistön omistajien ja toiminnanharjoittajien vastuulla. Elinvoimakeskus sekä Suomen ympäristökeskuksen ja Ilmatieteen laitoksen yhteinen Tulvakeskus ovat perustaneet huhtikuussa 2026 Järvi-Suomen kuivuustilanne-ryhmän, joka seuraa kuivuustilannetta ja arvioi vaikutuksia. Ajankohtaisen vesitilanteen lisäksi Tulvakeskus julkaisee viikoittain avointa kuivuustilannekatsausta vesi.fi -palvelussa, joka tarjoaa ajankohtaista tietoa pohjaveden, maaperän ja maastopalojen kehittymisestä koko maassa. Tiedot auttavat varautumaan kuivuuden vaikutuksiin esimerkiksi vesihuollossa ja maataloudessa.

Helsingissä 8.5.2026

Maa- ja metsätalousministeri Sari Essayah

VN/12630/2026-MMM-3

Seuraavat henkilöt ovat allekirjoittaneet tämän asiakirjan sähköisesti /

Följande personer har undertecknat denna handling elektroniskt /

This document has been signed electronically by the following persons: